

Japanban elfogynak a kardkovácsok, és ennek az egyik fő oka a szigorú tanoncképzés.

Szeretnél *katana* készítésből megélni? Remélem, nem bánod, hogy a következő öt évben egy jent sem kapsz érte.

Bár szokatlanul hangozhat az évszázados múltra visszatekintő műtárgyak esetében, de Japanban jelenleg a kardok nagyon divatosak. A történelmi jelentőségű katanákat bemutató múzeumi kiállítások az utóbbi években nagy, lelkes tömegeket vonzanak, de a pengék növekvő népszerűsége még nem oldott meg néhány problémát.

1989-ben a Japan Kardkovácsok Szövetsége 300 regisztrált kardkovácsot számlált az országban. Nem telt el 20 év, és ez a szám már majdnem a felére csökkent, jelenleg mindössze 188 kovácsot tartanak nyilván, akiknek az átlagéletkora rohamosan emelkedik.

A kardkovácsolás nem csupán egy iparág, hanem Japan kulturális örökségének is része. A mesterség megőrzése érdekében *Tetsuya Tsubouchi*, a Japan Kardkovács Szövetség egyik igazgatója szerint két dolgot kell tenni. Először is, új kardkovácsokat kell képezni, hogy pótolják a nyugdíjba vonuló vagy más módon az öregség miatt elvesztő mestereket, de ennek útjában néhány komoly akadály áll.

Nem akárki kezdhet el kalapálni és kardokat gyártani Japanban eladásra. A gyakorlóknak először öt évig tanoncként kell szolgálniuk egy végzett kardkészítőnél. Ezek a tanoncok nem kapnak fizetést, ami azt jelenti, hogy a kovácsmesterség Japan egyik "fekete vállalkozásának" tekinthető.

Azoknak, akik be akarják fejezni a képzést, vagy fel kell élniük a megtakarításaikat, amelyeket más területen dolgozva gyűjtöttek össze (mielőtt felmondtak volna, hogy megkezdhessék a tanoncképzést), vagy a családjuk anyagi támogatására kell támaszkodniuk. Bár a japán szülők általában hajlandóak befektetni gyermekeik oktatásába, elég nehéz meggyőzni egy anyát és egy apát, hogy fél évtizedig fedezzék az összes megélhetési költséget, hogy egy olyan hiányszakmában, mint a kardkovácsolás, próbálkozhassanak. Ennek eredményeként *Tsubouchu* azt mondja, hogy bár az utóbbi időben megnőtt a tanulói jelentkezések száma, nagyon kevés tanonc jut el az ötéves képzési időszak végéig.

A leendő kovácsoknak még ha be is fejezik a tanfolyamot, nyolc napon át tartó nemzeti minősítő vizsgát kell tenniük. A vizsgát évente csak egyszer lehet letenni, így, ha a tanonc megbukik, hosszú várakozás vár rá, amíg újra megmérettetheti magát. És ha mindezzel megvan, a saját kardkovács vállalkozás beindításának becsült költsége 10 millió *jen* (91 000 USD), ami egy olyan összeg, amit elég nehéz összekaparni, ha az utolsó fizetésed öt évvel ezelőtt volt.

Tsubouchi szerint a másik dolog, amire az iparágnak szüksége van, az új ügyfelek. A művészeti és régiséggyűjtők már régóta szívesen vásárolnak és adnak el történelmi darabokat, de a már meglévő pengék iránti kereslet nem sok munkát ad a mai kovácsoknak. Olyan emberekre van szükségük, akik érdeklődnek a frissen kovácsolt kardok iránt, különösen mivel már nem tudnak csak úgy kardokat eladni a helyi szamuráj haduraknak, mint elődeik a feudális korszakban.

Szerencsére a kardot viselő anime- és videojáték-karakterek (amelyek némelyike maga is kard), valamint az ilyen karaktereknek öltözött cosplayerek népszerűségének növekedése növelte a *katana* iránti érdeklődést a fiatalok, különösen a japán nők körében, akik az elmúlt évtizedben újból érdeklődést mutattak a japán történelem iránt általában véve.

Tsubouchi rámutat az olyan közös erőfeszítésekre is, mint például az anime és a *katana* esztétikáját ötvöző kiállítások, mint például az Evangelion-franchise által inspirált kardok népszerű utazó kiállítása.

Tsubouchi abban is lát potenciált, hogy a *rekijo*, ahogy Japánban a samurájok történelme iránt érdeklődő nőket nevezik, a tizenévesektől a 30-as és 40-es éveikben járó nőig terjed.

Az igazgató rámutat, hogy a múltban gyakran az idősebb, házas férfiak voltak azok, akik katanát akartak vásárolni, hogy családi örökségként megőrizték, de a háztartásukban élő nők ezt az ötletet túlságosan extravagánsnak ítélték. De ha a férj és a feleség, és talán a lányuk is szívesen tartana otthon egy kardot, akkor a vásárlás sokkal inkább indokoltá válik.

Tsubouchi szerint a remény nem feltétlenül az, hogy az új vásárlók meggyőzzék az embereket, hogy ultraprémium darabokat vásároljanak, hanem inkább az, hogy olyan japán kardok piacát alakítsák ki, amelyek még a nem tehetős műgyűjtők számára is elérhetőek. Még azon is elgondolkodik, hogy esetleg vissza lehetne állítani az *omamorigatana* nagyrészt elfeledett szokását, amely szerint a kardokat szerencsét hozó kabalának adták olyan szerencsés alkalmakra, mint a születés vagy a házasságkötés.

Bizan Omamori Gatana (kard, mint talizmán)

Mégis, mivel Japán olyan nagy jelentőséget tulajdonít az anyagi stabilitásnak, nehéz lesz arra ösztönözni az embereket, hogy komolyan fontolóra vegyék a kardkovács karriert, legalábbis addig, amíg nincs valami szilárd bizonyíték arra, hogy azok az emberek, akik a múzeumban sorban állnak, hogy megnézzék a kardokat, valóban hajlandóak lennének vásárolni is egyet maguknak.

A fordítás az alábbi cikk felhasználásával történt: <https://soraneews24.com/2017/08/15/japan-is-running-out-of-swordsmiths-and-a-strict-apprenticeship-requirement-is-a-big-reason-why/>